

Preview Doodvonnis

Het is stil in het kantoor. Behalve het geruis van een pc, het incidentele geklik van de muis en het geritsel van de laboratoriumkleding van de vrouw die aan het bureau zit, is er niets te horen.

Ergens in het gebouw slaat een deur dicht.

Fay kijkt op van het beeldscherm dat is gevuld met statistieken. De klok aan de muur geeft aan dat het halfvier is. Waarschijnlijk is het de schoonmaakploeg. Nog een halfuurtje, dan zit haar dienst erop. Althans voor de komende uren. Haar collega Burt, die de nacht- en ochtenddienst voor zijn rekening zou nemen, heeft laten weten door griep te zijn geveld. Normaal gesproken zou een van de andere drie teamleden zijn dienst kunnen overnemen, maar zij hadden al een tijdje geleden aangegeven dat ze deze nacht niet beschikbaar waren.

Ze is moe en besluit gewoon naar huis te gaan, maar klikt in het systeem aan dat ze via haar mobiele telefoon oproepbaar is.

Gapend loopt ze voor een laatste controle naar het testlab waar langs een van de muren een rij kleine kooien staat opgesteld. Vijftien paar kraalooigjes staren haar aan. Ze negeert ze en loopt door naar de achterste kooi.

Door de tralies heen is een nest zichtbaar, gemaakt van stro, hooi en plukjes schapenwol. Er is geen enkele beweging waar te nemen. Naast de kooi hangt een klein videoscherm waarop een ineengekruld rattenlijf zichtbaar is. Volgens de tekst aan de onderzijde van het scherm gaat het om een proefdier met de naam *Gen3.3x535*.

Fay zucht teleurgesteld en wil al teruglopen, als de rat in beweging komt. Er worden vier vrijwel naakte lijfjes zichtbaar die meteen op zoek gaan naar de tepels van de moederrat.

'Yes!' roept ze uit. Meteen is haar vermoeidheid verdwenen. Terug

bij haar bureau pakt ze oordopjes uit een la, stopt ze in haar oren en klikt op een pictogram onder aan het beeldscherm. Het scherm wordt gevuld met het beeld van de moederrat en haar zogende jongen.

Aan de zijkant van het scherm is een menubalk zichtbaar en ze dubbelklikt op een knop met de naam *Cyclus 1 met permanente rapportage*. Er verschijnt een venster met waarden die informatie geven over volume, frequentie, duur en gegevens betreffende de moederrat, zoals leeftijd, generatie en lichamelijke kenmerken.

Op hetzelfde moment klinkt er een lage bromtoon. Dankzij de oordopjes ervaart Fay dit als één toon. De ratten in de kooien horen met hun gevoelige oren echter miniem van elkaar verschillende toonhoogten. Omdat de klanken de oren van de ratten bereiken via luidsprekers die aan alle zijden van de kooien zijn geplaatst, vermengen hun hersenen deze toonhoogten tot een nieuwe klank.

Op zich zijn deze *binaural beats* geen nieuw fenomeen. Lang geleden werden ze al toegepast om met kleine koptelefoons toch lage tonen te kunnen simuleren. En natuurlijk om er verborgen reclameboodschappen aan toe te voegen.

Een paar maanden geleden heeft het wetenschappelijk onderzoeksteam waarvan Fay deel uitmaakte echter iets geheel nieuws ontwikkeld: een speciaal gemoduleerde frequentie waardoor het brein van de proefratten toegankelijk wordt voor manipulatie. Zo kunnen er simpele opdrachten aan de ratten worden gegeven, zoals *loop naar voerbak* of *ga slapen*. De ratten kunnen zelfs het verschil tussen links en rechts leren, zonder dat daarvoor pijn- of genotsprikkels via de hersenen hoeven te worden toegediend.

Doel van het project was te onderzoeken of er met behulp van bepaalde klanken met dieren kan worden gecommuniceerd.

De resultaten van de testcycli bleken echter van tijdelijke aard te zijn. Het effect vertoonde na een uur blootstelling een piekwaarde en bleef daarna stabiel. Maar zodra de *beats* werden uitgeschakeld, nam het effect snel af. Na een kwartier was het helemaal verdwenen. Ook was er niets te merken van een blijvende leercurve bij de ratten.

Tot bekend werd dat een Braziliaanse wetenschapper een theorie had ontwikkeld om met een kleine aanpassing niet zozeer de hersenen van ratten op deze wijze te manipuleren, maar de *lichaamscellen*. Hij was zelfs van mening dat deze manipulatie onder bepaalde omstandigheden erfelijk zou kunnen zijn.

Onlangs was de man in Los Angeles en heeft Fay een lezing van hem bijgewoond. Diep onder de indruk was ze. Niet alleen van zijn nieuwste theorie, maar ook van de man zelf. En toen haar een paar weken geleden werd gevraagd of ze de leiding van een nieuw, langlopend project op zich wilde nemen waarbij de betreffende theorie in praktijk zou worden gebracht, wist ze niet hoe snel ze ja moest zeggen.

Vol spanning observeert ze nu samen met haar team vrijwel dag en nacht de gedragingen van de proefratten. Haar hart gaat sneller kloppen als ze aan de potentie van het onderzoek denkt. Niet alleen op wetenschappelijk gebied, maar ook voor haarzelf als onderzoeker. Deuren zullen worden geopend, haar naam en die van haar teamleden zullen op ieders lippen zijn in wetenschapsland.

‘Toe maar, liefjes,’ zegt ze zacht en blijft nog even naar het beeldscherm kijken hoe de ratjes drinken. Dan sluit ze het kantoor af en verlaat ze het laboratorium.

De volgende ochtend wordt Fay gewekt door het geluid van haar mobiele telefoon. Op het display ziet ze dat het pas vijf uur is, maar als ze de melding leest, die afkomstig is van de computer in het testlab, is ze meteen klaarwakker. Ze neemt een douche, geeft haar slaperige echtgenoot een kus op zijn voorhoofd en werpt op weg naar beneden nog een blik in de slaapkamers van Katie en Jim. Tijd voor ontbijt gunt ze zich niet.

Eenmaal in het lab loopt ze meteen door naar de kooi met de moederrat en haar jongen. Op een paar meter afstand blijft ze geschokt staan. Het nest is uit elkaar gerukt, de restanten liggen verspreid door de kooi en alles zit onder het bloed.

‘Wat is dit?’ mompelt ze verontrust.

Als ze dichterbij komt, ziet ze de moederrat in een van de achterste hoeken tegen de tralies geperst liggen. Haar buik is opengereten en haar ingewanden hangen eruit. Haar verstijfde pootjes steken in de lucht en haar halfopen oogjes zijn gebroken.

Drie van de jonge ratjes kruipen piepend over elkaar heen en wiegen hun kopje met de nog gesloten oogjes heen en weer. Op zoek naar eten. Maar met het vierde ratje is duidelijk iets mis. De ogen van dit jong zijn een stukje open en het ligt opgerold zijn broertjes en zusjes in de gaten te houden. Op het nog vrijwel onbehaarde snuitje zijn sporen van bloed te zien.

Fay knippert met haar ogen en wordt zich ervan bewust dat ze niet langer alleen is in het lab. Ze draait zich om en staat oog in oog met de wetenschapper die ze zo bewondert. Ze krijgt het warm en voelt hoe ze bloost. ‘Doctor Marquestor ...’ stamelt ze. ‘Ik wist niet dat u ons vandaag zou bezoeken.’

Achter Marquestor gaat de deur van het lab nogmaals open. Er stappen drie steriel geklede mannen naar binnen. Ze negeren Fay en lopen naar de kooi waarin zich het kleine drama heeft afgespeeld.

‘Gefeliciteerd, doctor Marquestor,’ zegt een gedrongen man. ‘Het lijkt erop dat u gelijk heeft met uw theorie. Nog even en we kunnen door naar de volgende fase.’

‘Volgende fase?’ vraagt Fay. ‘Wat voor fase? En wie bent u?’

‘Ah, doctor Gardner, mijn excuses dat wij zomaar komen binnenvallen.’

Fay herstelt zich. ‘Dit is een beveiligd testlab. Een steriele omgeving en ...’

‘Wees maar niet bang, doctor,’ zegt de man terwijl hij zijn in handschoenen gestoken handen omhooghoudt. ‘We hebben het protocol in acht genomen.’

‘Maar u kunt hier niet zomaar ...’

‘Dat kunnen we wel, doctor. Wij zijn namelijk de financiers van dit project.’

‘Maar dan nog. U dient net als ieder ander een afspraak te maken om...’

‘Dat hoeft u zelf toch ook niet te doen?’

‘Ik werk hier. Dat is anders.’

‘Zonder ons zou u deze baan niet hebben.’

Fay kijkt de man fronsend aan. Ze heeft nu al een hekel aan hem. Financier of niet.

‘Ik verwacht u over tien minuten in het kantoor van professor Mitchel,’ vervolgt de man terwijl hij zich omdraait. ‘Doctor Marquestor zal dan een briefing geven over de procedure die vanaf nu moet worden gevolgd.’

Fay staart de mannen na en denkt aan de moederrat. Wisten die mannen dat zoiets zou gebeuren? Heeft dat iets te maken met de opdracht die ze via de computer gaf? Bevatte *Cyclus 1* behalve het programma van doctor Marquestor nog iets anders? Iets waar zij niets van afwist? En wat doet Marquestor hier? Wist hij er wel van? De mannen willen een meeting? Dat is mooi, want ze heeft nog veel meer vragen. En ze kunnen maar beter met goede antwoorden komen. Ze heeft tenslotte niet voor niets de leiding over dit project.

Om halfzeven 's avonds opent Bill Gardner de voordeur van het huis waar hij met zijn vrouw en kinderen woont. Hij is moe, maar leeft op bij het horen van de kinderstemmen die zijn kant op komen. ‘Katie! Jim!’ roept hij opgewekt.

‘Papa,’ klinkt een verwijtende meisjesstem. ‘Hoe vaak moet ik je nou nog zeggen dat je me Kit moet noemen?’

Bill lacht, tilt zijn zesjarige dochter op en haalt zijn vrije hand door de warrige haarbos van zijn zoon. ‘Alles goed gegaan op school?’

Jim knikt. ‘Ik had een A voor mijn werkstuk over forensisch onderzoek,’ zegt hij trots.

‘Toe maar,’ zegt Bill lachend. ‘Dat is niet mis!’ Hij loopt naar de keuken en werpt een blik naar binnen. Zo te zien heeft Consuela nog niets voorbereid. Dan bedenkt hij dat het de vrije dag van de

huishoudster is. Ze zullen zelf moeten koken vandaag.

‘Hoeveel robots heb je vandaag gemaakt, papa?’ vraagt Katie.

‘Ik ben nog steeds bezig met die ene waar ik je over vertelde. Je weet wel, de robot die straks een auto kan besturen, die de oven kan aanzetten en die jouw kamer kan stofzuigen.’

‘Dat moet wel een heel grote robot worden als hij al die dingen kan doen. Misschien wel net zo groot als ik ben.’

‘Hmmm,’ zegt Bill. ‘Dan zouden we hem misschien Consuela kunnen noemen.’

Met een giechelende Katie op zijn arm opent hij Fays werkkamer. Hij verwacht zijn vrouw achter haar bureau aan te treffen. Ze begint altijd vroeg in het lab en is dan vroeg thuis om er te zijn als Katie en Jim uit school komen.

Ze is er niet en hij fronst. Ook al is Katie zes en Jim tien, Fay zou de kinderen nooit alleen thuis laten en al helemaal niet als Consuela er niet is om ze op te vangen.

‘Moest mama nog weg?’ vraagt hij.

Jim schudt zijn hoofd. ‘Nee, toen Katie en ik thuiskwamen was ze er niet.’

‘Jimmy, je zou me Kit noemen!’ roept zijn zusje verontwaardigd uit.

Bill zet Katie neer en pakt zijn mobieltje. Hij kiest het nummer van Fay Gardner, maar krijgt geen gehoor. Dat is raar. Hij zoekt naar de gegevens van het laboratorium in de lijst met contacten en belt het nummer.

‘American Bio Clinical Laboratories, met Quincy Parker,’ klinkt een vriendelijke vrouwenstem. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Goedenavond, Quincy, je spreekt met Bill Gardner. Ik ben op zoek naar mijn vrouw, doctor Fay Gardner. Ze neemt haar mobiel niet op. Is zij nog aan het werk?’

‘Momentje, meneer Gardner, ik vraag het even voor u na.’

Tijdens het wachten loopt Bill ongeduldig de huiskamer op en neer.

Eindelijk meldt Quincy zich weer. ‘Bedankt voor het wachten, meneer Gardner. Uw vrouw is twee uur geleden uitgecheckt. Zij is

niet meer in het gebouw.'

Bill mompelt een bedankje en verbreekt de verbinding. Een steek van ongerustheid schiet door hem heen. Zijn oog valt op Katie en Jim. De kinderen kijken hem met grote ogen aan.

'Komt mama niet thuis, papa?' vraagt Katie met een timide stemmetje.

Bill vermant zich. Hij mag de kinderen niet laten merken hoe ongerust hij is. 'Ze is wat later vandaag. Straks is ze er weer.'

'Voordat ik naar bed ga?'

'Dat denk ik wel.'

Hij ziet dat Jim hem strak aankijkt, met een diepe frons tussen zijn ogen.

'Mag ik nog even naar Isamu?' vraagt Katie.

'Dat is prima, lieverd. Als je over een halfuur maar thuis bent voor het eten,' zegt Bill zonder de blik van zijn zoon los te laten.

'Je liegt!' zegt Jim zodra de deur achter Katie is dichtgevallen. 'Je gelooft helemaal niet dat mama langer moest werken. Mama zou dat hebben laten weten. Ook aan mij.' Hij haalt zijn eigen mobiele telefoon uit zijn broekzak en veegt met zijn vinger over het scherm. 'En ik heb geen gemiste oproepen.'

Bill trekt zijn zoon naar zich toe en slaat een arm om hem heen. 'Misschien is de accu van haar telefoon leeg. Misschien heeft ze pech met de auto gekregen. Er kunnen zo veel redenen zijn waarom je moeder iets later is.'

Rond tien uur die avond belt Bill de politie en doet hij aangifte van de vermissing van zijn vrouw. De politiebeambte aan de telefoon vraagt hem de volgende dag naar het bureau te komen om het formulier te ondertekenen, maar geeft hem meteen te kennen dat er geen grootscheeps onderzoek zal worden gestart als er geen directe sporen worden gevonden.

'Soms willen mensen niet worden gevonden, meneer Gardner,' is de weinig troost biedende reactie van de man.

Bill wil dit niet afwachten. Zijn hersenen draaien op volle toeren om te bedenken wie hij kan inhuren om naar Fay te zoeken. Al gauw heeft hij een lijstje met namen van bureaus die regelmatig worden ingehuurd door het bedrijf waarvoor hij werkt. Maar hij houdt zijn hart vast, want wat als Fay inderdaad niet wil worden gevonden?

De dagen daarna informeert Bill meerdere keren bij de ziekenhuizen in Los Angeles of zijn vrouw wellicht is binnengebracht en gaat hij tot drie keer toe bij het laboratorium langs waar Fay werkt.

Het enige wat hij daar te weten komt, is dat het project waaraan ze met vier anderen werkte is afgerond. Wanneer hij aangeeft Fays collega's te willen spreken, krijgt hij te horen dat twee van de teamleden met wie ze samenwerkte inmiddels naar een laboratorium aan de Oostkust zijn vertrokken, dat er een al een week ziek is en dat het overgebleven teamlid meteen een aantal vakantiedagen heeft opgenomen. Nee, adressen kunnen ze om privacyredenen niet geven.

'Wij zullen vragen of zij contact met u willen opnemen,' zegt de receptioniste met een glimlach.

Het laat Bill geen andere keuze dan te wachten. Hij hoopt dat het de bureaus, die hij op persoonlijke titel heeft ingehuurd, lukt de teamleden op te sporen. Wellicht kunnen zij vertellen waar Fay naartoe ging nadat haar dienst erop zat. En met wie.

De dagen rijgen zich aaneen tot weken. Het onderzoek dat de politie is gestart, heeft zoals verwacht niets opgeleverd. Er is geen spoor van Fay gevonden. Ook de bureaus hebben hem laten weten dat ze tot nu toe geen enkel aanknopingspunt hebben.

Bill weet dat zijn vrouw van hem houdt, maar desondanks slaat de twijfel toe. Is ze toch bij hem weggegaan? Hij kan zich dat bijna niet voorstellen. Natuurlijk zijn ze het niet altijd overal over eens, maar dat is toch geen reden om zonder iets te zeggen te verdwijnen? Bovendien kan hij zich niet indenken dat ze haar kinderen zomaar zou achterlaten.

Tot nu toe heeft hij Katie en Jim verteld dat hun moeder voor haar werk weg moest, maar dat kan hij niet blijven volhouden. Wat moet hij zeggen, dat hun moeder is weggelopen? Hij schudt zijn hoofd. Het moet iets anders zijn. Er moet iets ergs zijn gebeurd. Misschien is ze wel ontvoerd en ontvangt hij een dezer dagen een eis om losgeld.

Toch blijft de gedachte aan hem knagen dat Fay hem zat is. Hij zal de bureaus vragen hun inspanningen om haar en haar teamleden op te sporen te verdubbelen. En als ze is gevonden en inderdaad niets meer met hem te maken wil hebben, dan zal ze hem dat recht in zijn gezicht moeten zeggen. Met minder zal hij geen genoegen nemen.

- 1 -

Kit kijkt schichtig over haar schouder en schiet een winkel in. Terwijl ze haar handen door een rek met kleding laat glijden, houdt ze via de etalageruit de straat in de gaten.

Het is druk buiten. Het is de eerste echt lekkere lentedag en het lijkt wel of de hele stad heeft besloten de middag buitenshuis door te brengen. Voetgangers zijn gekleed in zomerse kleding. Snoepend van een portie ijskogels, die van kleur veranderen naarmate ze smelten, slenteren ze langs de etalages. Botcars en -cabs rijden met open ramen voorbij. Er is zelfs een incidentele zweefmotor te zien. Maar er is niemand die zoekend om zich heen kijkt waar zij is gebleven.

Het is niet de eerste keer dat ze het gevoel heeft dat ze in de gaten wordt gehouden. Het maakt haar onzeker en met dat gevoel is ze niet bekend. Niets is nog hetzelfde sinds ze bijna anderhalf jaar geleden haar laatste opdracht heeft afgerond. Een opdracht waar ze nog steeds angstdromen van heeft. Gelukkig niet meer elke nacht, maar nog altijd te vaak naar haar zin.

Op aandringen van haar broer Jim heeft ze een paar keer een gesprek gehad met een psycholoog. Na de derde keer hield ze het voor gezien. Wat die man haar vertelde was allemaal oude koek. Dat kan ze op haar COMbot ook opzoeken.

Onder het mom van "werken is het beste medicijn" is ze daarom

mondjesmaat weer aan de slag gegaan. Niet om de gebeurtenissen die tijdens haar laatste opdracht plaatsvonden te verdringen, maar om ze geleidelijk aan een plekje te geven.

Grote opdrachten laat ze echter schieten, want ze wil de komende tijd eigenlijk alleen maar onderzoek doen naar haar verdwenen moeder. Bovendien zorgt ze nu voor Kysèl, het Borinthische meisje dat ze tijdens een andere opdracht heeft gered en nu als haar nichtje bij haar woont.

Zes jaar geleden kwam ze bij het opruimen van oude spullen van haar overleden vader een uitgebreid dossier tegen, dat hij gedurende tien jaar na haar moeders verdwijning had opgebouwd. En bij het doorspitten ervan is ze kleine kruimeltjes informatie tegengekomen waarmee ze verder kon.

Zo heeft ze de afgelopen zes jaar mondjesmaat gegevens weten te verzamelen, waaronder de naam van een Braziliaanse wetenschapper: Philippe Marquestor. En kwam ze erachter dat deze wetenschapper slechts vijf jaar geleden navraag naar haar moeder heeft gedaan. Het sterkt haar in de overtuiging dat haar moeder nog in leven is.

Kit wil maar wat graag in contact komen met deze Marquestor. Helaas is hij onvindbaar. Dat hij vanwege zijn leeftijd niet verplicht is tot het dragen van een ID-chip maakt het des te lastiger om hem op te sporen. Zijn naam leidde haar ruim anderhalf jaar geleden wel naar een militaire basis in de Nevadawoestijn, waar ze sporen vond van een vrouw die daar ruim achttien jaar in een onderzoekstank was vastgehouden.

In hetzelfde jaar dat Marquestor op de planeet Anterra naar haar moeder informeerde, is deze vrouw echter overgeplaatst naar een andere plek. Een plek met de naam sector 34.

Een beweging aan de overkant van de straat trekt haar aandacht. Kit voelt hoe haar spieren zich spannen. En als haar keel niet werd dichtgeknepen, zou ze het uitgillen van schrik. Een moment later laat ze haar adem ontsnappen. Loos alarm. Ze verlaat de winkel en voegt

zich tussen de voetgangers.

Ze is op weg naar de infotheek om informatie te zoeken in oude krantenartikelen voor een fraudezaak van Jim. Zelf heeft ze het idee dat zijn verzoek alleen maar dient om haar het huis uit te krijgen.

Ze komt bij de nog maar kortgeleden geopende holoscoop naast de infotheek. Het is er druk. Ze perst zich tussen de wachtenden door en staat dan abrupt stil, wat een stroom aan protesten bij de mensen in de rij teweegbrengt. Maar dat interesseert haar op dat moment niet. Haar ogen zijn gevestigd op de man die tegen een pilaar van de infotheek leunt. In zijn hand heeft hij een infotab en zijn ogen gaan schuil achter een donkere zonnebril.

Kit kan absoluut niet zeggen of zijn interesse werkelijk naar de infotab uitgaat of dat hij de omgeving in de gaten houdt, maar er is iets aan de man waardoor haar nekharen overeind gaan staan.

Een excuus mompelend trekt ze zich terug uit de rij en loopt naar voren, waar een aantal interactieve *neuromoves* van de acteurs in de vitrine zijn opgehangen. Een van de acteurs lacht naar haar. Kit lacht terug en de glimlach van de man op de move wordt breder. Hij geeft een knipoog en wijst met een duim over zijn schouder. Wanneer Kit in die richting kijkt, verandert de move in een scène uit de film, maar ze ziet de beelden niet bewust. Ze pijnigt haar hersenen om een manier te vinden om ongezien de infotheek binnen te komen. Ze wil het niet zomaar opgeven.

‘Hé, wil je nog naar binnen, of niet?’

Kit kijkt verbaasd op. Het is een knul met lang haar, gekleed in een verschoten spijkerbroek.

‘Je keek zo beteuterd daarnet. Je mag wel voor mij, hoor.’

Kit grinnikt. ‘Dank je, en nogmaals sorry,’ zegt ze. ‘Ik was nogal in gedachten verzonken.’ Onderwijl glipt ze dankbaar voor de jongen in de rij. Het geeft haar wat meer tijd. Bovendien wilde ze toch al eens een voorstelling in de holoscoop ondergaan en dit is een mooie gelegenheid. Er zijn nog drie mensen voor haar, dan is zij aan de beurt om haar handpalm op de scanplaat te plaatsen.

De tourniquet opent en ze betreedt de hal waar al een aantal mensen en een enkele galactiaan staan te wachten tot de zaal opengaat. Voordat ze verderloopt, werpt ze een blik door de glazen ruiten van het gebouw naar buiten. Er is geen man met zonnebril te zien.

Terwijl ze nonchalant tegen de muur leunt, laat ze haar blik over het publiek glijden dat in groepjes met elkaar staat te praten. Ze hoopt dat ze straks tijdens de pauze via de nooduitgang van de holoscoop naar de achterzijde van de infotheek kan komen. Ook dat gebouw moet voor noodgevallen een achterdeur hebben en wellicht kan zij daar gebruik van maken. Maar eerst gaat ze genieten van de voorstelling.

Als de deuren van de zaal opengaan, krijgt ze van de dienstdoende android een neuro-3D-bril overhandigd en zoekt ze vooraan een plekje aan het gangpad. Ze heeft nog maar net de elektroden van de bril op haar slapen geplakt of de film start.

Zonder de neuro-3D-bril verschijnen de beelden op het standaardscherm voor in de zaal. Maar met bril en aangesloten elektroden, bevindt ze zich midden in de scène en kan ze zich zelfs tussen de acteurs en actrices door verplaatsen.

Het blijkt een film te zijn over het leven van Jimi Hendrix. Grimassend bedenkt ze dat haar broer Jim dit geweldig zou vinden, omdat hij een fervent fan is van de in 1970 overleden gitaarvirtuoos. Toch spreekt het verhaal ook haar aan en ze is al snel geboeid door de personages en de muziek.

Ineens heeft ze weer het gevoel dat ze wordt bekeken. Ze trekt de elektroden los, zet de bril af en kijkt achterom. De deur van de zaal is ge-opend. Een late film liefhebber? De gestalte van de bezoeker steekt donker af tegen de verlichte deuropening. Het is een man. Ook hij krijgt een bril overhandigd.

Kit voelt zich niet op haar gemak. Ze staat op en begeeft zich naar het open middenstuk van de zaal, waar een grote groep bezoekers staat. Ze draaien zich alle kanten op om de filmbeelden vanuit het

gewenste perspectief te volgen. Behendig ontwijkt Kit de soms abrupt bewegende lichamen.

Een beweging aan de zijkant van de zaal trekt haar aandacht. Er is iemand via de nooduitgang naar binnen gekomen. Kit voelt hoe haar maag in een knoop draait. Ze speurt naar een ontsnappingsroute, als ze ziet dat ook door de nooduitgang aan de andere kant van de zaal een man naar binnen komt.

Het is helemaal niet gezegd dat deze drie mannen naar haar op zoek zijn, maar het feit *dat* ze er zijn geeft haar het idee dat ze wordt ingesloten.

Op het scherm worden scènes van een optreden vertoond. Spontaan beginnen de mensen op de muziek mee te deinen. Ook bezoekers die tot dan toe op hun stoel zaten, staan op. Ineens is de zaal een bewegende massa van dansende lichamen.

Kit maakt van de gelegenheid gebruik om zich tussen de deinende lichamen door naar voren te bewegen. Ze hoopt dat er achter het grote scherm nog een deur is. Vanachter het scherm verschijnt echter een vierde man. Nu weet Kit zeker dat ze naar iemand op zoek zijn. Ze zal snel iets moeten bedenken voordat de mannen de holoscoop systematisch uitkammen.

Ze grijpt de vrouw naast haar bij de arm. 'Die man daar heeft een beamer,' roept ze in het oor van de vrouw. 'We moeten hier weg zien te komen.'

De vrouw trekt de elektroden los, zet de bril af en kijkt in de richting waarin Kit wijst.

'Waar?' vraagt ze op angstige toon.

'O mijn god, hij komt deze kant op,' roept Kit. Ze trekt de vrouw met zich mee.

De vrouw struikelt en begint te gillen. Binnen enkele seconden is er paniek uitgebroken in de zaal. Duwend en rukkend aan elkaars kleding rennen de mensen naar de uitgangen.

Kit laat zich door de massa meevoeren, met haar blik op de uitgang gericht. De man die daar stond is verdwenen. Bijna wordt ze geplet in

het gedrang, dan staat ze buiten. In een flits ziet ze twee in het zwart geklede mannen die een Anterraan aanspreken. Een van de mannen kijkt om zich heen, de ander stompt de galactiaan hard in zijn maagstreek. Een derde man praat druk gesticulerend in zijn sVone.

Geschokt rent ze met een groep mensen bij de holoscoop vandaan en houdt pas in als ze de hoek van de straat omslaat. Haar oog valt op het uithangbord van het warenhuis waar ze al eerder haar toevlucht zocht en ze glipt naar binnen. Ze vervolgt haar weg over de verschillende afdelingen en verlaat het pand via een andere ingang. Nog eens een paar straten verder houdt ze een botcab aan om terug te keren naar haar appartement. De infotheek moet maar tot een volgende keer wachten.

Achteraf gezien lijkt het erop dat het voorval in de holoscoop niets met haar te maken had, maar ze is er niet gerust op. Ze is blij dat ze een paar weken geleden voet bij stuk heeft gehouden en weer thuis is gaan wonen. Het is op dit moment de veiligste plek voor haar en Kysèl, omdat de benedenverdieping van het gebouw waar haar appartement zich bevindt 24 uur per dag bemand is door veiligheidsbeambten van het LAETCI.

Eindelijk ziet ze de herkenbare contouren van het Bradbury Building door de voorruit opdoemen.

Een paar minuten later opent ze met een zucht van verlichting de deur van haar appartement. 'Kysèl, ik ben thuis!' roept ze.

Er komt geen antwoord.

Ze kijkt op haar horloge. Het is tegen vijven. De school waar het meisje naartoe gaat, is al een uur uit. Misschien is ze bij een vriendin.

Kit blijft zich erover verbazen dat Kysèl zich binnen twee jaar aan de Aardse omstandigheden heeft weten aan te passen. Al moet ze wel elke drie maanden een soort dialyse ondergaan en elke dag medicijnen slikken.

Ook op school doet ze het beter dan verwacht. Ze loopt maar een jaar achter op haar leeftijdgenoten en lijkt een bijzondere aanleg te hebben voor het interpreteren van kwantumtheorieën.

Een halfuur later wordt de deur van het appartement opengegooid en stampst Kysèl naar binnen. 'Die leraar neurochemie spoort echt niet,' roept ze uit. 'Ik háát die man.'

'Wat is er gebeurd, dan?'

'Ik moest nablijven.'

'Waarom?'

'Ik moest voor de klas de formule van zo'n stomme koolstofverbinding uitwerken en hij wéét dat ik dan helemaal dichtklap. Hij doet het expres, ik zweer het je.'

'En toen?'

'Toen heb ik zomaar iets verzonnen en op het bord geschreven.'

Kit grinnikt. 'Dat was misschien niet zo slim. Wat heb je ervan gemaakt, weet je dat nog?'

'Natuurlijk weet ik dat. Het was C zeventien, H eenentwintig, NO vier. Hij noemde me een wijsneus en zei dat het tijd werd dat ik ophield me dom voor te doen en dat een uurtje extra op school me dat wel zou laten inzien. O, en ik heb strafwerk meegekregen.'

Kit kijkt het meisje ongelovig aan. 'Is dat echt wat je hebt opgeschreven?'

'Ja, hoezo?'

'Weet je wel wat het product van die formule is?'

'Hèhè, natuurlijk. We gebruikten het op Borinth altijd om het wontvlees mee in te wrijven voordat het werd gebakken. Net zoals jij dat met zout doet.'

'Hier is het de formule van een harddrug. Geen wonder dat die leraar kwaad werd.'

'Ik weet niks van harddrugs. Op Borinth werd het gemaakt uit het extract van fenx-bladeren. Die werden gekookt en ...'

'Kysèl, beloof me dat je zoiets nooit meer doet.'

'Hoezo? Wat dan? Virgo nog aan toe! Hoe kan ik nou weten dat jullie hier op Aarde meteen op je achterbenen staan van zoiets?'

'Achterste benen.'

'Achterbenen, voorbenen, wat kan mij dat nou schelen?'

'Je moet je excuses aanbieden aan die leraar.'
'Doe normaal! Waarvoor?'
'Omdat het middel zeer verslavend en hartstikke illegaal is.'
'Maar ik *gebruik* het toch niet?'

'Maar die leraar zou wel iemand kunnen inschakelen om de thuissituatie hier te komen bekijken. Om te zien of er misschien dergelijke middelen in huis aanwezig zijn.'

'Echt waar?'

'Dus?'

'Oké, ik zeg wel dat het een grapje was.'

'O, en ...'

'Ik heb geen tijd meer. Ik moet m'n strafwerk maken.'

De slaapkamerdeur klapt dicht. Kit blijft hoofdschuddend achter, maar kan een grinnik niet onderdrukken. Hopelijk heeft ze Kysèl voldoende aan het schrikken gemaakt, zodat dat ze de volgende keer eerst nadenkt voordat ze zoiets doet.

- 2 -

Na een onrustige nacht vol dromen waarin ze continu werd achtervolgd, neemt Kit de volgende ochtend peinzend achter haar SmartGlass-desktop plaats. De impact van het voorval de vorige dag heeft aan kracht ingeboet en ze vraagt zich onwillekeurig af of ze zich geen dingen heeft ingebeeld. Misschien was het wel een standaardprocedure dat er tijdens een voorstelling veiligheidsmensen aanwezig zijn. Voor het geval er paniek uitbreekt onder de bezoekers. Paniek die zij deze keer heeft veroorzaakt, denkt ze grimassend. Of zouden ze op zoek zijn geweest naar die galactiaan die buiten de holoscoop in elkaar werd geslagen?

'Oké, later!' roept Kysèl op weg naar de deur.

'Hoe laat ben je uit vandaag?' roept Kit haar na.

'Laat.'

'Heb je je medicijnen bij je?'

De deur valt dicht.

'Ja!' klinkt het gedempt vanaf de gang.

Met een zucht activeert Kit de desktop. Het valt haar niet altijd even gemakkelijk om haar huis en leven met het meisje te delen. Vooral omdat Kysèl uit een totaal andere cultuur komt. Soms botst het en dan is Kit blij dat ze geen burens heeft. Vooral toen ze het punt huishoudelijke klusjes aankaatte, reageerde het meisje ronduit obstinaat met opmerkingen als: 'Ik ga toch de viezigheid van een ander niet opruimen ...' Of: 'Dat hoefde ik thuis ook nooit te doen ...'

Kit beseft dat Kysèl midden in de puberteit zit, maar moet alle zeilen bijzetten om niet zelf uit haar slof te schieten waardoor de situatie alleen maar zou escaleren. Gelukkig komen dergelijke uitbarstingen niet vaak voor en hebben ze het doorgaans erg gezellig met z'n tweetjes.

Na nog een blik op de dichte deur richt ze haar aandacht op de glazen desktop en tikt een zoekopdracht in op het virtuele toetsenbord.

Ze is op zoek naar informatie over sector 34, maar tot nu toe heeft ze geen enkel aanknopingspunt gevonden waar deze plek zich zou kunnen bevinden. Zelfs Miro, de aan haar ID-chip gekoppelde neurobot, heeft niets bruikbaar kunnen vinden. En dat is vreemd, want Miro heeft toegang tot elk COMbot-systeem. Niet alleen Aardse, maar ook buitenaardse. Het zou kunnen betekenen dat de systemen waar informatie over de plek is opgeslagen zijn afgeschermd, maar het kan ook zijn dat deze informatie zo geheim is dat niemand het digitaal durfde of durft te bewaren. Toch is ze ervan overtuigd dat er ergens iets te vinden moet zijn. Ze zal een andere benadering moeten verzinnen.

Met haar vingers opent ze nieuwe vensters. Ze rangschikt ze op de desktop en geeft de COMbot opdracht op zoek te gaan naar alternatieve opslagmethoden voor gevoelige informatie. Met getuite lippen staart ze even later naar een van de resultaten: neurodatacontainers.

'Miro, kun je alle bedrijven voor me opzoeken die gebruikmaken

van neurodatacontainers?' vraagt ze hardop.

De neurobot heeft geen fysieke stem en antwoordt haar rechtstreeks via de hersenverbinding die bij de koppeling met haar ID-chip tot stand is gebracht. *'Dat zijn er miljarden. Kun je iets specifiekere zijn?'*

Kit denkt even na. *'In combinatie met wetenschappelijk onderzoek?'*

'Dat zijn er nog altijd bijzonder veel.'

'Wetenschappelijk onderzoek dat zich over meerdere decennia uitstrekt?'

Het duurt iets langer voordat de neurobot zich weer meldt. *'Ik heb er vijfhonderdtien gevonden.'*

'Kun je ze ...'

'Gereed.'

Kit grinnikt. De neurobot is door de jaren heen zo op haar gedachten afgestemd dat hij soms al in de gaten heeft wat ze wil voordat ze het zelf weet. Het had echter maar een haartje gescheeld of ze had hem ingeruild voor een ander exemplaar, omdat hij haar tijdens de vorige opdracht de stuipen op het lijf joeg door zich autonoom te gaan gedragen. Ze had geen andere keuze dan hem uit te schakelen. Sinds ze hem echter weer heeft ingeschakeld, is hij hulpvaardiger dan ooit.

Bedachtzaam veegt ze met haar vinger over de lange lijst met bedrijfsnamen. *'Zitten er bedrijven tussen die wel eens mensen of galactianen als proefkonijn gebruiken?'*

'Vijftien.'

Kit staart naar de nieuwe lijst op de desktop. Vijftien, ondanks het verbod van de Galactische Federatie.

'De meeste van die bedrijven bestaan inmiddels niet meer,' klinkt de stem van Miro opnieuw in haar hoofd. Meteen verschijnt er een lijst met tien bedrijfsnamen waarachter de melding opgeheven staat.

Kit schuift het venster opzij en tikt met haar wijsvinger op het bovenste van de vijf bedrijven die nog wel bestaan. Er verschijnt

informatie over het bedrijf: oprichtingsdatum, bedrijfsactiviteiten zoals die in de *Chamber of Commerce* staan vermeld. Vestigingsplaats en datum van oprichting of inschrijving in het register. Niets bijzonders. Ook bij de andere vier bedrijven krijgt ze niet het idee dat nader onderzoek op zijn plaats zou zijn. Ze schuift het venster opzij en richt zich op de bedrijven die zijn opgeheven.

Bij het zesde bedrijf in de lijst schieten haar wenkbrauwen de lucht in. *Transportation Facilities, Waterloo International Terminal, Londen*. Een onwaarschijnlijker plek voor wetenschappelijk onderzoek is volgens haar niet mogelijk. 'Weet je zeker dat nummer zes erbij hoort?'

'Ja en nee.'

'Kun je uitzoeken waarom dat bedrijf ertussen staat?'

'Volgens de centrale COMbot van Waterloo Station is er in september 2025 drie keer een internationaal transport met apparatuur voor wetenschappelijk onderzoek aangekomen. Wil je de vrachtbrief?'

'Ja, download hem maar naar je systeem. Wat weet je van die terminal?'

'Ontworpen door Nicolas Grimshaw. De terminal is in gebruik geweest van november 1994 tot november 2007. Daarna heeft de terminal tot eind 2013 leeggestaan.'

Leeggestaan? Er verschijnt een glimlachje rond Kits lippen. Met een hand onder haar kin staart ze naar het geopende venster. Ze heeft wel zin in een uitje naar Londen. Door haar werk heeft ze nauwelijks tijd voor hobby's en winkelen doet ze vrijwel alleen via haar COMbot. Misschien heeft ze straks zelfs wel een moment voor haarzelf, om eens *echt* te shoppen. Kysèl is toch pas laat thuis, dus heeft ze tijd zat. Hoewel ze door het tijdverschil tussen L.A. en Londen dan wel meteen moet vertrekken, anders zijn de winkels al weer dicht ondanks de avondopenstelling. Ze geeft de COMbot opdracht de bestanden op de desktop te sluiten.